

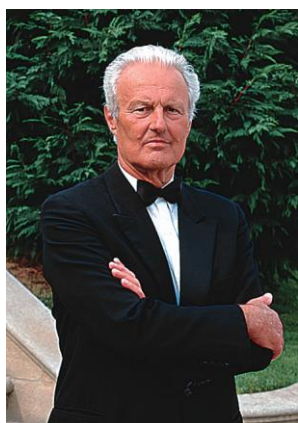
Linha Singers

Legendární soubor, který více než 50 let přináší na českou hudební scénu originální vokální transkripce instrumentální hudby 17. – 19. století, úpravy lidových, tanečních i jazzových písní

Soubor **Linha Singers** tvoří skupina zpěváků a instrumentalistů, jejichž hudební řeč nerespektuje vžitě a uznávané hranice jednotlivých hudebních žánrů. Osobitý způsob přednesu je dán především vokální technikou, která zpěvákům umožňuje zazpívat i náročné party hudebních nástrojů, aniž by je jakýmkoli způsobem napodobovali nebo karikovali.

Snahou všech je dosáhnout nástrojově čisté intonace, rytmu a vzájemné souhry, ale uplatnit přitom v plné míře přirozené vlastnosti lidského hlasu - jeho barvu, pohyblivost i nenapodobitelný výraz. Atraktivita této cesty není samoučelná, je to jen jedna z možností, jak přiblížit posluchačům krásu hudebního myšlení velkých mistrů, krásu často dávno zapomenutou nebo neprávem opomíjenou. Kmenový repertoár dnes tvoří hlavně vokální transkripce instrumentální hudby 17. - 19. století, ale také řada skladeb komponovaných soudobými autory.

Soubor má ve svém repertoáru přes 200 skladeb autorů světových (J.S.Bach, W.A.Mozart, G.F.Händel, F.Schubert ...), ale také známých skladatelů českých a slovenských (A.Rejcha, J.Mysliveček, J.A.Benda, J.N.Hummel ...). Soubor také pokládá za své poslání přiblížit posluchačům skladby méně známých, ale zajímavých autorů, a oživovat partitury zapomenuté v různých archivech a sbírkách (díla Paschy, Budínského, Schreiera ...). Součástí repertoáru jsou rovněž skladby folklorní či folklorem inspirované. Zvláštní kapitolou je využití souboru v hudbě soudobé. Jeho osobitý styl a výrazové i technické prostředky inspirovaly význačné české současné autory (Z.Lukáš, P.Eben, O.Mácha, A.Koštal ...) k napsání původních skladeb přímo pro obsazení souboru. Každá z těchto partitur otvírá nové možnosti uplatnění tohoto tělesa od drobných skladeb přes suity a symfonie až k hudebně dramatickému představení). Z tohoto hlediska jde o díla výjimečná i ve světovém kontextu.

Jiří Linha se narodil v Praze (1930), kde vystudoval, trvale žije a stále aktivně pracuje. Své hudební vzdělávání začal v 6 letech hrou na housle. O rok později byl přijat jako sopranista do Kühnova dětského sboru, později přešel jako barytonista do Českého pěveckého sboru, rovněž vedeného J. Kühnem. Obě tělesa byla také sbory rozhlasovými. Léta v nich strávená zásadně zformovala představy J. Linhy o umění, jeho vkus i nároky. Pod taktovkou přísného a důsledného J. Kühna se kromě základů hudební teorie naučil tvrdé umělecké kázni. Do poválečné Prahy navíc přijížděli slavní dirigenti, kteří prováděli velká symfonická a oratorní díla. Podřizovat se jejich nárokům bylo pro J. Linhu jedinečným a neopakovatelným zážitkem.

V těchto letech se J. Linha vzdělával v učitelském ústavu, kde se dále věnoval

hře na housle a klavír a zabýval se hudební výchovou. Ve studiích pokračoval na pedagogické fakultě Univerzity Karlovy. Po krátké kariéře středoškolského profesora hudby byl přijat jako barytonista do Československého státního souboru písní a tanců (ČSSPT), kde již po roce začal pracovat jako sbormistr a druhý dirigent a kde se záhy uplatnil také jako úspěšný komponista. Zde se pro J. Linhu otevřely dveře nového hudebního žánru, zabývajícího se výhradně lidovou hudbou. V podání lidových zpěváků slyšel několikataktové melodie, krásné a originální. Pochopil, že vedle „velkého“ umění je tu lidová píseň, jakýsi hudební epigram vybroušeného tvaru a obsahu. To výrazně ovlivnilo jeho vlastní tvorbu a pro potřeby ČSSPT napsal desítky úprav a skladeb na lidová témata pro nejrůznější obsazení včetně velkého symf. orchestru (např. řadu lid. tanců pro potřeby baletu).

V r. 1963 založil J. Linha vlastní komorní soubor, který se později proslavil pod jménem Linha Singers. Důvodem byla touha vytvořit skupinu zpěváků, která by se schopnostmi a způsobem práce přiblížila úrovni smyčcových kvartet. K této cestě ho zpočátku inspirovala některá zahraniční tělesa (Four Freshmen, Double Six of Paris, Le Swingle Singers a další).

J. Linha charakterizoval vokální techniku svého souboru jako „instrumentální zpěv“, který vychází z hudby komorní, lidové, šansonu a jazzu. Plných 40 let pečuje J. Linha o svůj soubor, pro nějž vytvořil více než 200 úprav či vlastních skladeb. Obsazení se stále obměňuje, noví zpěváci jsou vychováni ve stejných zásadách jako jejich předchůdci, aby charakteristický zvuk souboru byl stále stejně jedinečný a aby práce hudebníků přinášela dále mnohá malá vítězství v podobě krásných koncertů, nahrávek, úprav, atd.